

Усе вищенаведене пояснює важливість порушеної теми для вітчизняного підприємництва, а також те, чому закордонні маркетингові технології найчастіше не приживаються. «Сліпе» впровадження західних норм і методів призводить до жалюгідних наслідків. Глибоке дослідження елементів корпоративної культури потрібне як для сучасної управлінської науки, так і для практики використання цих ідей у діяльності [6, с. 399].

Таким чином, дотримання норм які б відображали мету кожного конкретного учасника корпоративних відносин, дозволяє досягнути високий рівень організації діяльності корпорації. У свою чергу, потужна корпоративна культура породжує сильну компанію, а сильна корпорація в нинішньому часі є вагомю частиною успішного економічного й громадського життя держави.

Список використаних джерел:

1. Бабич О. Б. Основні засади створення корпоративної культури як інструменту управління / О. Б. Бабич // Вісник Української академії державного управління. – 2003. – № 2. – С. 449-456.
2. Гудзь О. Є. Корпоративне управління: навчальний посібник. / Гудзь О. Є. – К.: Державний університет телекомунікацій, 2014. – 123 с.
3. Погребняк В. А. Культура организации как объект регулярного управления // Вопросы управления предприятием. – 2005. – № 1(13) – С. 59.
4. Господарський кодекс України : від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.
5. Мальська М. П. Корпоративне управління: теорія та практика / Мальська М. П. Мандюк Н. Л., Занько Ю. С. – К. : Центр учбової літератури, 2012. – 360 с.
6. Ігнат'єва І. А. Корпоративне управління [текст] : підручник. / І. А. Ігнат'єва, О. І. Гарафонов – К. : Центр учбової літератури, 2013. – 600 с.

Гульчак А.В.

студентка,

Науковий керівник: Канарик Ю.С.

асистент,

Національний університет біоресурсів і природокористування України

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ПЕРЕТВОРЕННЯ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА

Відповідно до положень ст. 104 Цивільного кодексу України перетворення є одним з видів припинення юридичної особи, в результаті якого все майно, права та обов'язки від попередньої юридичної особи передаються новій юридичній особі – правонаступнику, тобто перетворення юридичної особи призводить до її припинення та характеризується універсальним правонаступництвом [1]. Безпосередня суть перетворення полягає в зміні організаційно-правової форми юридичної особи.

Процедура перетворення регулюється Цивільним кодексом України, Господарським кодексом України, ЗУ «Про акціонерні товариства», ЗУ «Про господарські товариства», ЗУ «Про державну реєстрацію юридичних осіб та

фізичних осіб – підприємців», ЗУ «Про цінні папери та фондовий ринок» та іншими правовими актами.

На сьогодні перетворення стало популярною формою припинення акціонерних товариств (надалі – АТ), що спричинено низкою організаційних проблем та проблем гарантування і захисту інтересів акціонерів, які виникають в порядку їх діяльності.

Існують певні обмеження можливості здійснення перетворення. Так, Закон України «Про акціонерні товариства» від 17.09.2008 встановлює деякі обмеження, зокрема передбачає, що акціонерне товариство може перетворитися лише на інше господарське товариство або виробничий кооператив [2]. Крім цього, слід наголосити, що даний Закон виключає можливість змішаної реорганізації акціонерних товариств (під «змішаною» реорганізацією в літературі розуміють реорганізацію, в якій беруть участь або при проведенні якої виникають юридичні особи іншої організаційно-правової форми). Так, згаданий законодавчий акт встановив норми, відповідно до яких акціонерне товариство не може одночасно здійснювати злиття, приєднання, поділ, виділ та/або перетворення, тобто акціонерне товариство: може брати участь у злитті лише з іншим акціонерним товариством, приєднатися лише до іншого акціонерного товариства, ділитися лише на акціонерні товариства, а також з акціонерного товариства може виділитися лише акціонерне товариство.

З іншого боку чинним законодавством не заборонено при припиненні юридичних осіб інших організаційно-правових форм шляхом поділу чи злиття створювати акціонерні товариства чи здійснювати їх приєднання до акціонерних товариств.

Водночас, як свідчить судова практика здійснення змішаної реорганізації щодо акціонерних товариств, досі не викликало особливих застережень. У зв'язку з наведеним, вважаємо за можливе не погодитися із законодавчим підходом щодо змішаних способів припинення з правонаступництвом акціонерних товариств, та пропонуємо виключити із Закону України «Про акціонерні товариства» норми, які забороняють здійснювати реорганізації акціонерних товариств з іншими видами господарських товариств та виробничими кооперативами.

До низки організаційних проблем та проблем гарантування і захисту інтересів акціонерів, які виникають в порядку їх діяльності можна віднести:

- процедурні складнощі в управлінні товариством щодо питань, які відносяться до виключної компетенції загальних зборів;
- необхідність розкриття значної кількості інформації про діяльність товариства;
- затрати на ведення реєстру;
- додатковий контролюючий орган, – Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку – який відповідно до Проекту «Про внесення змін до Закону України «Про цінні папери та фондову біржу» вже скоро зможе значно розширити свої повноваження;
- подача великої кількості додаткової звітності до Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку;

- можливість стати жертвою ворожого поглинання товариства або жертвою корпоративного шантажу.

Підсумовуючи вищенаведене, на нашу думку слід виключити із Закону України «Про акціонерні товариства» норми, які забороняють здійснювати реорганізації акціонерних з іншими видами господарських товариств та з виробничими кооперативами.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України : від 16 січня 2003 р. № 435-IV// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.
2. Про акціонерні товариства : Закон України від 17 вересня 2008 р. № 514-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50–51. – Ст. 384.
3. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців : Закон України від 15 травня 2003 № 755- IV// Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31–32. – Ст. 263.

Корчевська О.Ю.

студентка,

Науковий керівник: Задихайло Д.Д.

кандидат юридичних наук,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ДЕЯКІ ПИТАННЯ БАНКРУТСТВА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ В УМОВАХ РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Інститут банкрутства в Україні запроваджено в зв'язку з ринковою орієнтацією вітчизняної економіки, основним принципом якої є принцип підприємництва: здійснення підприємницької діяльності самостійно, на власний ризик і під власну відповідальність підприємця. Інститут банкрутства забезпечує звільнення ринкової економіки від неефективних господарюючих суб'єктів які функціонують на засадах самофінансування (з метою отримання прибутку) і несуть самостійну відповідальність за власними зобов'язаннями.

Вчені визначають основні ознаки банкрутства – це застосування інституту за загальним правилом у сфері підприємницької діяльності (тобто щодо суб'єктів підприємницької діяльності, основною рисою яких є функціонування з метою отримання прибутку); встановлюється господарським судом як юридичний факт, що породжує певні наслідки (тобто слід відрізняти від неплатоспроможності боржника як фактичного стану); зміст встановленого господарським судом факту банкрутства – неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності повною мірою розрахуватися по своїх боргах (неплатоспроможність) в зв'язку з перевищенням пасивів (суми боргових зобов'язань боржника) над його активами (критерій неоплатності, визначений ч. 4 ст. 205 ГК); неплатоспроможність боржника має бути стійкою і не піддаватися усуненню, попри здійсненням судовим заходам щодо відновлення платоспроможності суб'єкта.